

Reisverslag 29 januari t/m 3 februari 2018

We hebben samen met broeders van Friedensstimme Duitsland een reis mogen maken, met als doel het oorlogsgebied bezoeken met hulpgoederen.

We zijn maandagochtend vroeg vertrokken richting Gummersbach. Vooraf hebben we aan de Heere gevraagd of Hij ons veilig wilde bewaren op al onze wegen. We kwamen mooi op tijd aan en we werden hartelijk ontvangen in het mooie gebouw van Friedensstimme waar onze 2 andere medereizigers al zaten te wachten. Na de lunch zijn we naar het vliegveld in Düsseldorf gebracht. Er was behoorlijk vertraging maar na 3,5 uur zijn we dan toch nog vertrokken naar Kiev. Hier wachtte Vitaly op ons met een bestelbus en zijn we gelijk vertrokken richting Meref, Oost-Oekraïne. Zijn zoon was ook al die richting op met een grote bus met aanhanger. Dinsdag zijn we in Meref aangekomen bij Mischja waar we hartelijk ontvangen werden. Hier hebben we vergaderd over een te plannen transport met hulpgoederen vanuit Nederland en over de komende weduwen conferentie op DV 25 februari in Dnjepropetrovsk. We hadden een fijne broederlijke vergadering.

Hierna zijn we vertrokken richting Donetsk. Het rayon "Donetsk" telde voor de oorlog rond de 5 miljoen inwoners. Nu nog maar een kleine 1,5 miljoen. Vele ouderen maar vooral ook jonge mensen zijn de streek ontvlucht.

Bij de stadsingang staan de soldaten te controleren. Ze waken 24 uur en mogen dan 24 uur rusten en zo verder. Alle soldaten hebben het boek 'De Christenreis naar de eeuwigheid' in het Russisch gekregen.

In Donetsk hebben we verschillende gebouwen gezien die in 2014 bij het begin van de oorlog in puin geschoten zijn. Onvoorstelbaar wat een ravage hier is aangericht. Overal waar je keek zaten kogelgaten. Een compleet ziekenhuis in puin geschoten (zie foto).

We zijn verder gereden richting het dorp Marinka ongeveer een half uur van Donetsk. Dit dorpje is door de oorlog in tweeën gedeeld. Aan de Russische kant de separatisten en aan de andere kant de Oekraïense soldaten.

Toen we hier aankwamen stond er voor het gemeentehuis een grote groep mensen te wachten. Ze hadden al gehoord dat er goederen op komst waren (zie foto onder). We moesten eerst mee naar een vergaderzaal boven waar we ontvangen werden door enkele ambtenaren van de bevolking. Het stadsbestuur ligt in handen van de militairen van Oekraïne. Hier kregen we uitvoerig uitleg over de

toestand in het dorp. Aan de hand van een kaart aan de muur werden de grenzen aangewezen door een militair. Onze Duitse broeder, Jakob, heeft hier alles mogen vertalen vanuit het Russisch in het Duits. Ook zijn ze in dit dorp niet gespaard voor oorlogsleed. Twee weken geleden nog een baby die getroffen is door stukken van een granaat. Een Oekraïense soldaat heeft nog geprobeerd haar te redden maar is zelf op straat neergeschoten. Ook verschillende huizen die verwoest zijn. Veel leed en materiële schade.

De ambtenaren bedankten ons hartelijk voor de aangeboden hulp.

Hierna hebben we de goederen mogen uitdelen. De mensen schaamden zich voor hun gedrag maar 'de oorlog heeft ons zo gemaakt'

Hierna heeft een jonge vrouw uit het dorp ons met de auto rondgeleid door het dorp. Toen we ergens stopten en uitstapten hoorden we dat het schieten weer begon. Het was rond 14.00 uur. Schijnbaar respecteren ze de schooltijden nog een beetje. De kruitdampen waren goed te ruiken. We moesten op een bepaald punt omkeren omdat we anders in het zicht van snipers (scherpschutters) zouden komen.

De vrouw die onze gids was vertelde dat ze een soort opvang aan het inrichten was waar de armste mensen uit het dorp af en toe kunnen eten.

We bezochten een woning waar een moeder van 82 samen met haar dochter van 52 woonde in een ruimte van ongeveer 5 meter bij 5 meter. De dochter was in 2014 gevallen op haar rug en is verlamd geraakt, ze kan niet meer lopen. De oude moeder was zo krom dat ze misschien nog maar 1 meter hoog was. Wat een leed en een armoede was hier te zien!

Vrijdag 2 februari nog bij scholen geweest in Rokytno vlak bij Bila Tserkov. Hier zijn al veel Nederlandse schoolbankjes naar toe gegaan (zie foto). We merken op hoe dankbaar ze hiervoor zijn. Daarna naar een kindertehuis en een weeshuis. Dit was erg aangrijpend.

Het weeshuis wordt al enkele jaren bezocht met hulpgoederen, het is een niet christelijk huis, maar er mogen goede contacten zijn.

We hebben op de meisjesafdeling van het weeshuis een gesprek gehad met de directrice en een groep meisjes. 2 Van hen waren nog maar een dag hier binnen. Ze hadden van zichzelf geen extra kleren, zelfs geen ondergoed. We hebben hen wat kleding kunnen geven. De directrice straalde warmte uit naar de kinderen. Ze vertelde dat ze psychologie had gestudeerd. Ik zei daarop dat ze voor de liefde die ze uitstraalde niet heeft kunnen leren. Zij omringt hen als een moeder haar eigen kinderen (zie foto)

We hebben haar 2 boeken van de Christenreis gegeven voor de kinderen en er uitleg bij gegeven. De meisjes waren er zichtbaar bij aangedaan. We bidden en hopen dat de Heere het zegent.

Zaterdagmorgen zijn we weer vroeg naar het vliegveld van Kiev Borispol vertrokken waar we zonder vertraging naar Düsseldorf konden vliegen. Om 14.00 uur waren we weer veilig bij de mission in Gummersbach waar zuster Erna het eten al met liefde had klaargemaakt.

Ook vanwege het betrekkelijke goede winter weer hebben we een hele goede en voorspoedige reis gehad. Ook de broederlijke liefde die we samen heel de week hebben mogen ervaren was fijn.

Nu we weten dat de oorlog in Oost Oekraïne onverminderd voortgaat willen we iedereen die dit leest opwekken om te bidden of deze strijd mag stoppen. Elke dag vallen er nog steeds slachtoffers. Oude mensen zitten soms dagen in hun huisje en de kogels en granaten vliegen over hen heen. Naar ons gevoel weer maar een druppel op een gloeiende plaat, Maar we mogen doorgaan om te helpen in afhankelijkheid van Hem die het gezegd heeft: Voor zoveel jij dit een van Mijn minste broeders of zusters gedaan hebt zo hebt jij het Mij gedaan.

Wilt u mee bidden en helpt u ons helpen!

Hartelijk groet, ook van de broeders uit Duitsland Jacob Steinle en Reinhaard Wahre.
Jan Huige en Jaap van Wijck.